

glow

คาโต เก็น เขียน
ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์ แปล

อีโต อัตสึกิ ภาพ

カスタード

‘คัสตาร์ด’ ร้านข้าวกล่องอุ่นๆ
หอมกรุ่นไปด้วยความหวัง

เรื่องราวปาฏิหาริย์เล็กๆ ที่จะมาเสิร์ฟกำลังใจอันอบอุ่น
ให้คุณได้ก้าวต่อไป

‘คัสตาร์ด’ ร้านข้าวกล่องอุ่นๆ หอมกรุ่นไปด้วยความหวัง

カスタード

ข้าวกล่อง

คาโต เก็น เียน
ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์ แปล

glow แปลงปรกาศด้วยการอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

หลายต่อหลายคนคงมีเรื่องารู้สึกเสียใจไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กก็ตาม และอาจยังคงทำให้รู้สึกเสียใจอยู่จนถึงตอนนี้ สำหรับคุณแล้วคือเรื่องอะไรคะ...แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวแบบไหน หนังสือเล่มนี้จะเป็นอีกหนึ่งเรื่องหนึ่งที่จะช่วยปลอบโยนหัวใจของคุณด้วยความอบอุ่นเองค่ะ

เหล่าลูกค้าประจำที่มาเยือนร้านขายข้าวกล่องและข้าวปั้นที่มองเห็นๆ จากภายนอกแล้วดูเหมือนร้านแค่นี้ล้วนมีเรื่องราวที่ทำให้พวกเขารู้สึกเสียใจอยู่ในใจลึกๆ ไม่ว่าจะเป็นหญิงสาวที่ใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมาย ชายหนุ่มที่อยากพิสูจน์ตนเอง เด็กสาวผู้มีความทรงจำไม่ติดกเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ หรือแม้กระทั่งคนขับแท็กซี่ที่บังเอิญได้รู้จักร้านขายข้าวกล่องแห่งนี้หลังจากมาส่งลูกค้า ทุกคนต่างก็กลายมาเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ เพราะอาหารที่นั่นทั้งถูกและอร่อย แต่พวกเขาไม่เคยรู้เลยว่าหลังจากสะสมแต้มจากการซื้อข้าวกล่องและข้าวปั้นจนครบแล้วจะได้รับของแถมบางอย่าง...มันเป็นของแถมเล็กๆ น้อยๆ ที่ดูแล้วไม่สลักสำคัญอะไร แต่พนักงานสาวผู้ดูแลร้านก็ตั้งใจเลือกมาให้เหมาะกับความรู้สึกของลูกค้าแต่ละคน และของแถมเล็กๆ เหล่านั้นก็ได้ช่วยเยียวยาหัวใจของลูกค้าแต่ละคนไว้อย่างอ่อนโยน

แม้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในร้านแห่งนี้อาจไม่ใช่เรื่องราวที่เป็นปาฏิหาริย์มหัศจรรย์หรือสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่อะไรมากมาย แต่บางครั้งการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้หัวใจที่หนักอึ้งของเรา รู้สึกเบาบางบ้าง ความเสียใจที่เคยจู่โจมเราไว้ก็อาจปล่อยมือให้เราได้ก้าวต่อไป

เรื่องราวที่เกิดขึ้นใน 'คัสตาร์ด' ร้านข้าวกล่องอุ่นๆ หอมกรุ่นไปด้วย
ความหวัง เป็นเรื่องราวชนิดนี้ค่ะ และสำนักพิมพ์ glow เองก็หวัง
เหมือนกับที่ คาโต เก็น ผู้เขียนหวังไว้ว่าหลังจากนักอ่านทุกท่านได้อ่าน
เรื่องราวของลูกค้าแต่ละคน รวมถึงเรื่องราวของพนักงานสาวหน้าร้าน
ที่คอยดูแลร้านคัสตาร์ดแห่งนี้แล้ว ความโศกเศร้าในหัวใจของทุกท่าน
ก็จะคลายลงบ้าง

glow

สารบัญ

บทที่ 1 คุณข้าวปั้นสองก้อน	7
บทที่ 2 คุณไก่ทอดคาราอาเกะ	36
บทที่ 3 คุณหนูข้าวกล่องหน้าสหาย	77
บทที่ 4 คุณแท็กซี่	117
บทที่ 5 Custard	145

จากใจนักเขียน

บทที่ 1

คุณข้าวปั้นสองก้อน

คิดไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา
ฉันจึงเลือกที่จะไม่คิด...
...ถึงการมีอยู่ของสิ่งสำคัญที่ฉันทำหายไป

วันเวลาอันแสนน่าเบื่อ จืดชืด และไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยจะจบลง
ในวันนี้

พรุ่งนี้จะต้องมีอะไรสักอย่างเกิดขึ้นแน่ๆ
ฉันเฝ้ารอเหตุการณ์น่าอัศจรรย์ใจที่จะลบล้างวันเวลาอันเป็นสีเทา
หม่นหมอง

และหลังจากนั้น ทุกๆ วันก็จะเต็มไปด้วยสีส้ม
ไม่ผิดแน่

ฉันเข้านอนพลางคิดแบบนี้
ทุกวัน

(1)

"สะสมครบแล้วค่ะ"

เมื่อถูกทักเช่นนั้น ฉันจึงตอบกลับไปด้วยหน้าตาเลอหลาวว่า
"เอ๊ะ?"

"แต่มะคะ"

หญิงสาวร้านข้าวกล่องพูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เธอคนนี้
อหังการไม่ได้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทว่าวันนี้ ไม่ใช่ดี ตอนนี ้น วินาทีนี้
ฉันเพิ่งได้มองหน้าของหล่อนจริงๆ เป็นครั้งแรก

ฉันมาที่ร้านข้าวกล่องแห่งนี้ทุกเช้าเพื่อซื้อเก็บเอาไว้เป็นมื้อกลางวัน
แต่ที่ผ่านมายังไม่เคยสังเกตหญิงสาวร้านข้าวกล่องคนนี้สักครั้งเลย

บนศีรษะของเธอมียี่ห้อผมทรงสามเหลี่ยม รวบผมเป็นทรงหางม้า
หนึ่งข้อ สวมผ้ากันเปื้อนสีขาวและไม่ได้แต่งหน้า กล่าวได้ว่าไม่ใช่
รูปลักษณะที่มีเสน่ห์อะไร ดูเหมือนกับแม่ครัวในโรงเรียนชั้นประถม

"บัตรคุณสะสมแต่ครบแล้วนะคะ" หญิงสาวร้านข้าวกล่อง
กล่าวซ้ำด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์

เธออายุเท่าไรกันนะ ดูแล้วน่าจะอายุมากกว่าฉันเยอะอยู่ประมาณ
สามสิบหรือเปล่า

คนที่อยู่ประจำร้านก่อนหน้านี้เป็นคุณตาคนหนึ่ง ทว่าตั้งแต่
ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิของปีนี้ คุณตาก็ไม่อยู่แล้ว กลายเป็นหญิงสาวคนนี้
มาประจำร้านแทน ไม่รู้ว่าทำไม...

ป่วยหรือเปล่านะ

แต่เพราะรสชาติอาหารไม่ได้เปลี่ยนไป ฉันเลยไม่ได้สนใจเรื่องนี้
มากนักนั่น

เป็นคุณตายังดีกว่าเยอะเลย ถึงคุณตาคอนนั้นจะชอบจ้องจน

รู้สึกว่ามันกลัวแปลกๆ อธิยากๆ ก็ไม่ได้ดีเท่าไรนัก แต่ก็ยังดีกว่าผู้หญิง
คนนี้แหละ

'นี่ครับ เงินทอนสามแสนเยน'

'อะไรนะ'

'สามสิบบเยนนะ'

คุณตาคณันชอบเล่นมุกคนแก่ทำให้ขุ่นลุกโดยไม่ยั้งแม้แต่ชนิด
ในตอนนั้นเอง ลีกลงไปในแนวตาของเขาดูมีรอยยิ้มเล็กน้อย

เป็นคุณตาที่พิลึกจริงๆ... จะว่าไป ป่วยจริงๆ หรือเปล่าล่ะ หรือว่า
เสียไปแล้ว คุณตาคณันนะ

"แต่้ม?"

จริงสิ ร้านข้าวกล่องนี้มีบัตรสะสมแต้มด้วยงั้นหรอ

ดูเหมือนว่าฉันจะยื่นมันออกไปให้อีกฝ่ายพร้อมกับเงินโดยไม่รู้ตัว

"ถ้าสะสมครบแล้วจะมีของรางวัลพิเศษอะไรให้หรอคะ"

นี่ไง แม้แต่เรื่องนี้ฉันก็ยังไม่รู้เลย

"เลือกเครื่องดื่มที่ชอบหนึ่งขวดได้เลยคะ" หญิงสาวร้านข้าวกล่อง
ตอบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

เครื่องดื่มหนึ่งขวดงั้นหรอ

ฉันรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย

แต่ก็เป็นแค่บัตรสะสมแต้มที่ใช้เฉพาะร้านขายข้าวกล่องเล็กๆ
ที่เป็นธุรกิจส่วนตัวอยู่ในมุมหนึ่งของเมืองแบบนี้ ไม่มีทางที่จะได้
ของรางวัลสุดพิเศษอะไรอยู่แล้ว

ฉันก็คิดว่าคงประมาณนั้นแหละ

แต่ว่านะ...

ฉันขมตัวเองไม่ให้ถอนหายใจ

ด้านในตู้เย็นขนาดเล็กสำหรับแช่เครื่องดื่มที่ตั้งอยู่บนตู้กระจก

ใส่ข้าวกล่องวางเรียงรายมีแค่ซาเขียว ซาอุหลง และน้ำเปล่าแบบขวดพลาสติก แถมทุกขวดยังเป็นสินค้าของแบรนด์ที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนอีกด้วย

สงสัยคงจะสั่งซื้อมาได้ในราคาถูกแน่ๆ...ดูไม่น่าอร่อยสักนิด

ฉันรู้อยู่แล้ว ก็เลยซื้อเครื่องดื่มที่ร้านสะดวกซื้อแทน

"เครื่องดื่มที่ชอบ...สินะ" น้ำเสียงของฉันที่เอ่ยออกไปคงฟังคล้ายคนกำลังสับสน

"ไม่มีหรอกคะ" หญิงสาวร้านข้าวกล่องพูดขึ้น หล่อนคงเข้าใจฉันสินะ

"ไม่มีเลยคะ"

"ถ้าฉันเชิญรับอันนี้ไปแทนนะคะ" หญิงสาวร้านข้าวกล่องยื่นถุงกระดาษขนาดประมาณฝ่ามือมาให้ "ของรางวัลตามจำนวนแต้มคะ"

"มันคืออะไรหรอกคะ"

"ลองเปิดดูเองนะคะ" หญิงสาวร้านข้าวกล่องตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ขอบคุณคะ"

ถึงอย่างนั้นก็ดูเหมือนว่าภายใต้สีหน้าที่แสรังให้ดูจริงจังของอีกฝ่ายนั้นมีรอยยิ้มน้อยๆ แฝงอยู่ ดูคล้ายกับสีหน้าของคุณตาตอนเล่นมุกคนแก่อยู่เล็กน้อย แม้จะไม่ได้แท้จริงขนาดนั้น แต่ก็รู้สึกได้ว่าใบหน้าของคุณตากับหญิงสาวคนนี้มีส่วนที่คล้ายคลึงกันอยู่

ลูกสาวของเขาหรือเปล่าล่ะ ไม่แน่อาจจะเป็นหลานสาวก็ได้ แต่เอาเถอะ จะเป็นใครก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันนี่นา

ฉันโยนข้าวปั้นสองก้อนที่ซื้อจากร้านข้าวกล่องกับถุงใส่ของรางวัลลงไปในกระเป๋าดูอย่างลวกๆ ก่อนจะเดินออกจากร้านมา

เข้าเดือนพฤษภาคม เวลาแปดโมงห้าสิบนาที ฟังคร่ำเมฆจางๆ

มีลมพัดทำให้รู้สึกหนาวเล็กน้อย

และวันนี้ก็เป็นอีกหนึ่งวันธรรมดาที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

*

ฉันชื่อมาเอจิเมะ อากาชิ อายุยี่สิบสองปี

จบการศึกษาจากวิทยาลัยและเข้าทำงานในบริษัทจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ แต่ทำได้แปดเดือนก็ลาออก เหตุผลคงเป็นเพราะไม่เหมาะสมกับการทำงานบริการลูกค้าละมั้ง ฉันถูกส่งไปประจำที่โชว์รูมของบริษัทหรือไม่ก็ไปอยู่ที่ร้านขายปลีก ทำหน้าที่เป็นพนักงานขาย แต่ว่าฉันไม่ชอบการคุยกับลูกค้าเลย

'ยินดีต้อนรับค่ะ' วินาทีที่พูดคำนั้นออกไป ลึกๆ ในใจของฉันมักจะผลลคิดว่ามาอีกแล้วหรือ เหนื่อยใจซะมด ไม่ต้องมาก็ได้ อย่ามาเลย ฉันทำงานโดยมีความรู้สึกแบบนั้นอยู่ในใจก็เลยขายสินค้าไม่ได้ แถมลูกค้ายังร้องเรียนมาอย่างต่อเนื่องว่า 'เด็กคนนั้นแย่มาก' ถึงอย่างนั้นหัวหน้าที่ไม่ได้ตกเตือนอะไรสักเท่าไร บางทีอาจจะกลัวว่าพนักงานใหม่จะมา 'ขอลาออก' ละมั้ง แต่ฉันก็พูดมันออกไปอยู่ดี

'ฉันขอลาออกค่ะ'

แล้วสุดท้ายก็ถูกพูดจากากกลางเข้าให้จนได้

'ทำไมเธอถึงคิดจะมาทำงานขายตั้งแต่แรกล่ะ'

ไม่ได้มีเหตุผลอะไรทั้งนั้นแหละ พอเรียนจบก็ต้องทำให้พ่อแม่เห็นว่าหางานทำได้แล้ว และในบรรดาหลายๆ บริษัทที่สมัครไป ที่นี้ให้คำตอบเร็วที่สุด สาขาใหญ่ก็ตั้งอยู่ในจุดที่เดินทางจากบ้านได้ด้วยรถไฟสายเดียวโดยไม่ต้องเปลี่ยนสาย

มันก็แค่นั้นเอง

แต่ฉันพูดแบบนั้นออกไปไม่ได้หรอก

ฉันบอกกลางานขายเฟอร์นิเจอร์ที่นั่นไปโดยไม่กล้าพูดถึงเรื่องนั้น แล้วเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อนก็ได้เริ่มทำงานพาร์ทไทม์ที่บริษัทบัญชีแห่งหนึ่ง มันเป็นงานที่ที่จะต้องทำบัญชีทุกๆ เดือนให้กับลูกค้าที่ทำสัญญากับบริษัท ต้องสะสมใบกำกับภาษีใบเสร็จต่างๆ และกรอกตัวเลขขายรับรายจ่ายลงในคอมพิวเตอร์

ไม่มีทั้งการบริการลูกค้า และบริษัทก็ตั้งอยู่ในที่ที่เดินทางจากบ้านได้ด้วยรถไฟสายเดียว

ที่นี้ทำงานตอนเก้าโมงเช้า เลิกงานตอนห้าโมงเย็น ทำงานตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ หยุดทุกวันเสาร์อาทิตย์ วันหยุดนักขัตฤกษ์ วันไหว้บรรพบุรุษ* และวันปีใหม่ นอกเหนือจากช่วงเดือนกุมภาพันธ์และเดือนมีนาคมที่เป็นช่วงยื่นภาษีแล้วก็ไม่มีการทำงานล่วงเวลา ดังนั้นตอนที่มีความว่างจากการกรอกข้อมูลต่างๆ ฉันเลยมักจะแอบเข้าเว็บไซต์ชื่อของออนไลน์

พนักงานประจำในฝ่ายขายมีแต่พวกลุงๆ ที่เหมือนพ่อ ส่วนเพื่อนที่เป็นพนักงานพาร์ทไทม์เหมือนกันก็อายุสามสิบห้าและแต่งงานแล้ว แล้วก็ทานากะซังที่มีลูกสองคน กับอิโตซังผู้ซึ่งอายุสี่สิบสามปีที่ยังโสดทั้งคู่ไม่ใช่คนไม่ดีอะไร แต่เพราะอายุห่างกันมากเกินไปเลยใช้ว่าจะคุยกันได้ถูกคอ

'วันนี้ก็ซื้อข้าวปั้นจากร้านข้าวกล่องตรงเชิงเนินนั่นอีกแล้วเหอะ' ทานากะซังถาม

* วันไหว้บรรพบุรุษ หรือเทศกาลบง ตรงกับวันที่ 13-16 สิงหาคมของทุกปี เป็นเทศกาลที่จัดขึ้นเพื่อทำพิธีรำลึกถึงบรรพบุรุษ โดยชาวญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าบรรพบุรุษจะกลับมาเยี่ยมลูกหลานในช่วงเวลานี้ คนในครอบครัวจึงต้องเตรียมอาหารไว้เช่นไหว้และจุดไฟเพื่อเป็นสัญลักษณ์นำทางวิญญาณกลับมาบ้าน

'ใช่ค่ะ'

'เมื่อก่อนร้านนั้นเคยเป็นร้านขนมญี่ปุ่นมาก่อนใช่ไหม' อิตซังเอียงคอถามอย่างสงสัย

'เหมือนจะเป็นร้านเค้กมากกว่านะ'

'ก่อนจะเป็นร้านเค้ก ร้านนี้เคยเป็นร้านขนมญี่ปุ่นมาก่อนนะ แต่เหมือนจะมีคิตโอะไรส์ก็เลยเจ๊งไป'

'คิตโอะไรส์เหรอ'

'ลืมรายละเอียดไปแล้ว แต่เป็นข่าวในทีวีด้วยนะ เป็นคิตโอะไรส์ที่ค่อนข้างประหลาดเลยแหละ'

ทานากะซังโน้มตัวเข้าหา 'นั่นก็หมายความว่า เป็นคิตโอะไรส์ที่ฆาตกรรมละสิ'

'คงจั่นมั้ง ยังไงก็เถอะ เป็นคิตโอะไรส์ที่ฆาตกรรมละ'

คิตโอะไรส์ที่ฆาตกรรมจั่นมั้ง... คุณตาหน้าตาน่ากลัว คนนั้นคงไม่ใช่คนร้ายหรอกใช่ไหม

'ถ้าค้นในอินเทอร์เน็ตก็น่าจะรู้ไหมนะ ลองหาดูดีกว่า'

เรื่องที่คุยกัันได้ก็มีแต่เรื่องทั่วไปแบบนั้น ถึงอิตซังกับทานากะซังจะดูสนุกสนาน แต่สำหรับจั่นแล้วบทสนทนานั้นไม่ได้ให้ความรู้สึกครื้นเครงอะไรขนาดนั้น แล้วจนตอนนี้เรื่องคิตโอะไรส์ที่ฆาตกรรมจั่นมั้งร้านนั้นก่อนจะกลายมาเป็นร้านขายข้าวกล่องจั่นก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าเป็นคิตโอะไรส์อะไร จะลองหาข้อมูลดูก็ได้ แต่จั่นก็ไม่ได้สนใจขนาดนั้น จะรู้หรือไม่รู้จั่นก็คงไปซื้อข้าวปั้นจากร้านนั้นเหมือนเดิมอยู่ดี

'มาเอจิเมะซังดูเย็นชาจังเลยนะ'

ทานากะซังเคยพูดกับจั่นแบบนั้น

'เด็กวัยรุ่นเนี่ยเป็นแบบนี้ทุกคนเลยหรือเปล่าละ'

เพราะอย่างนั้นตอนพักกลางวันจั่นเลยเลือกใช้เวลาที่สวนด้านนอกมากกว่าอยู่ในห้องพักของบริษัท แต่ถึงจะเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ

อยู่ในห้องพักก็ใช้ว่าทานกะจังกับอิตซังจะเข้ามาชวนคุยหรือก

วันหยุดเสาร์อาทิตย์ ส่วนใหญ่ก็จะใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอยู่ที่บ้าน ถึงจะออกไปเที่ยวเล่นพบปะเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมหรือเพื่อนสมัยวิทยาลัยอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำแบบนั้นทุกสัปดาห์เพราะทุกคนก็ยุ่งๆ ฉันทองก็ไม่ได้อยากจะเจอทุกคนบ่อยๆ ขนาดนั้นด้วย

เวลาในแต่ละวันก็ผ่านไปโดยไม่มีอะไรเป็นพิเศษ

เย็นซำหั้นหรือ ไม่ใช่ซะหน่อย ฉันทองแค่เบื่อหน่ายเท่านั้นแหละ

น่าเบื่อจริงๆ ทั้งงาน ทั้งชีวิตในทุกๆ วัน ไซ้แล้ว ฉันทองไม่ได้จะทำงานแบบนี้ไปทั้งชีวิตนี้ จะเลิกทำเมื่อไรก็ได้ ที่ทำอยู่ตอนนี้ก็เพราะไม่มีอย่างอื่นให้ทำก็เท่านั้นเอง ไม่ได้แปลว่าจะต้องเป็นบริษัทนี้ หรือถ้าไม่ใช่ที่นี่แล้วจะหาเงินไม่ได้สักหน่อย ไม่ว่าจะที่ไหนก็ทำงานได้ทั้งนั้น... คงมันถึงจะเบื่องานบริการลูกค้า แต่ถ้าเป็นงานอื่นแล้วละก็...ระหว่างที่คิดแบบนั้น ฉันทองก็แค่อายุเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อยู่แบบนี้หรือเปล่านะ... แบบนั้นนะ มันน่าเบื่อเกินไป

เรื่องมีอีกกลางวัน...พอรู้ตัวอีกทีฉันทองก็ซื้อเอาจากร้านข้าวกล่องนั้นเป็นประจำไปแล้ว

ตอนเจอร้านข้าวกล่องครั้งแรกก็คือในวันที่มาสัมภาษณ์งานพาร์ทไทม์นั่นเอง

พอออกจากสถานีรถไฟใต้ดินแล้วเลี้ยวขวาตรงหัวมุมแรกก็จะมาโผล่ตรงเชิงเนิน บริษัทตั้งอยู่บนเนิน ส่วนร้านข้าวกล่องนั้นเป็นร้านที่สามหลังจากเลี้ยวมา มันตั้งอยู่ระหว่างทางที่เดินขึ้นเนิน ตัวร้านเป็นบ้านไม้แบบโบราณตั้งอยู่ตรงกลางคันระหว่างตึกคอนกรีต บนประตูทางเข้ามีกันสาดสีเหลืองอ่อนยื่นออกมา ประตูกระจกของร้านเปิดอยู่ตลอดเลยมองเห็นตู้แช่ขวดชากับตู้กระจกที่มีข้าวกล่องกับข้าวปั้นวางเรียงอยู่จากบริเวณริมถนน

เหมือนร้านเค้กเลย

คงเพราะมันเคยเป็นร้านเค้กมาก่อนเมื่อนานมาแล้ว

ตุ้กระจกนั้นเป็นของร้านเค้กหรือเปล่าล่ะ

มันให้ความรู้สึกเหมือนฝันเอาร้านที่เคยขายเค้กมาทำเป็นร้านขายข้าวกล่องทั้งอย่างนั้น ซึ่งบางทีก็อาจจะเป็นอย่างนั้น ฉันสงสัยมาตลอดตั้งแต่วันแรกที่เห็น เพราะอย่างนั้นพอได้งานพาร์ตไทม์ก็เลยเลือกเข้าร้านนี้ตั้งแต่วันแรกของการทำงานโดยไม่ลังเล

ส่วนของที่ซื้อก็เหมือนเดิมทุกครั้ง...ข้าวปั้นแชลมอนกับข้าวปั้นปลาโอ

ปลาแชลมอนที่ผ่านการย่างและสับเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่มาอย่างอัดแน่น ส่วนปลาโอก็คลุกกับข้าวจนทั่ว ขนาดของข้าวปั้นก็ใหญ่กว่าที่ขายตามร้านสะดวกซื้อเล็กน้อย เรื่องรสชาติของข้าวก็ค่อนข้างเข้มข้น ถึงจะไม่ค่อยดีในแง่ของแคลอรีกับความเค็ม แต่ฉันก็ติดใจไปเสียแล้ว คุณตาจับความชอบของฉันไว้ได้อยู่หมัดเลยทีเดียว

จะว่าไปแล้ว ฉันยังไม่รู้ชื่อของร้านข้าวกล่องนั้นเลย

ไม่เคยใส่ใจเลยด้วย

...

ฉันอยากจะทำอะไรกันแน่นะ

เคยอยากจะทำอะไรกันแน่นะ

(2)

เวลาพักเที่ยงเริ่มตั้งแต่ตอนเที่ยงครึ่ง

วันนี้ฉันก็ไม่ไปอยู่ที่ห้องพักของบริษัท แต่เลือกจะออกไปข้างนอก

แทน

ที่ด้านหลังของอาคารสำนักงานซึ่งมีบริษัทของฉันอยู่ข้างใน ด้วยนั้นมีส่วนสาธารณะขนาดใหญ่มากตั้งอยู่ เป็นสวนสาธารณะที่ไม่มีของเล่นสำหรับเด็กๆ มาเล่น มีเพียงต้นแมกโนเลียแห้งเหี่ยวกับดอกดาฟเนปลูกไว้ กับม้านั่งไม่มีพนักพิงหนึ่งตัว บางทีก็จะมีคนมานั่งอยู่ก่อนแล้ว เวลาแบบนั้นฉันจะถอดใจแล้วก็กลับไปบริษัท แต่ส่วนใหญ่จะไม่มีใครเลย มันเป็นส่วนสาธารณะที่ไม่รู้ว่ามีอยู่เพื่อใคร

ไม่มีทางที่จะมีไว้เพื่อเวลาพักของฉันหรอก แต่ว่าสวนแห่งนี้ก็กลายเป็นสถานที่ของฉันในใจไปแล้ว ฉะนั้นนานๆ ที่เวลาเจอคนมานั่งก่อน ฉันเลยรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา

แต่โชคดีที่วันนี้ไม่มีใครเลย

บางทีอาจจะเป็นเพราะสายลมที่หนาวเย็นเล็กน้อยไม่สมกับเป็นเดือนพฤษภาคมกับท้องฟ้ามีดครีမ်และก้อนเมฆที่ดูหนาแน่นขึ้นกว่าเดิม

ฉันนั่งลงบนม้านั่ง ก่อนจะหยิบข้าวปั้นออกมาจากกระเป๋าดำ ข้าวปั้นก้อนแรกเป็นปลาโอ ฉันแกะห่อพลาสติกออกแล้วกัดเข้าปากคำใหญ่

อร่อย!

แค่การผสมผสานกันของโชยุกับปลาโอก็ทำเอาเหมือนได้ขึ้นสวรรค์แล้ว

ตอนดื่มชาจากขวดพลาสติกแล้วกำลังจะเริ่มกินข้าวปั้นไส้แซลมอนซึ่งเป็นก้อนที่สอง ฉันถึงเพิ่งรู้ว่ามิถุนกรกระดาดเล็กๆ ขนาดเท่าฝ่ามือวางอยู่กันกระเป๋

อะไรกันนะ...อ้อ ของรางวัลจากการสะสมแต้มที่ร้านข้าวกล่อง

ฉันใช้ปลายนิ้วล้วงเข้าไป ของที่อยู่ข้างในทั้งยัดหูยน ทั้งเย็น

มันคืออะไรกันนะ ดูเหมือนแยมถ้วยเล็กๆ เลย ขนมหือเปล่า...

อยากให้เป็นขนมจัง

จากนั้นฉันก็หยิบถุงกระดาษขึ้นมาเปิดดู

"ฮะ?" ฉันเผลอสั่งเสียงแปลกๆ

มันเป็นขนมอย่างที่คิดไว้ แต่ไม่ใช่ขนมแบบที่ฉันคาดหวัง ปกติแล้ว
เวลาได้ขนมเป็นของรางวัล ส่วนใหญ่คนก็จะนึกถึงพวกคุกกี้กับมาเดอลีน
ที่เป็นขนมอบ หรือไม่ก็เป็นขนมที่หรูหราหน่อย...

"อ้าว"

สิ่งที่โผล่มาคือแอปเปิ้ลคอตเชื่อมที่มีขายตามร้านขายขนมเก่าแก่
ทั่วๆ ไป กับแอปเปิ้ลคอตอบแห้งคลุกน้ำตาลสองห่อ ฉันเคยกินเจ้าสิ่งนี้
เมื่อนานมาแล้วและลืมไปเสียสนิท มันมีรสหวานอมเปรี้ยวแบบทั่วๆ ไป
เป็นรสชาติแบบที่ฉันไม่ได้ชอบ แต่ก็ไม่ได้เกลียด

ของหวานวันนี้คือเจ้านั่นแหละ

หลังจากคิดเช่นนั้น ในวินาทีต่อมาจู่ๆ ก็มีลมแรงพัดเข้าใส่

หนาวชะมัด! ถ้ากินของแบบนี้จะต้องปวดท้องแน่ๆ ไม่กินดีกว่า
แต่ว่า...จะทิ้งก็เสียดาย เห็นแล้วคิดถึงเรื่องสมัยก่อน

คิดถึงจั้นหรือ...จริงสิ

มีใครบางคนคิดถึง...คนคนนั้นชอบขนมนี้เอามากๆ ทุกครั้งเวลา
ไปตามร้านเก่าๆ ที่ขายขนมพวกนี้ เด็กคนนั้นจะซื้อมากินอยู่เสมอ

'ฉันชอบแอปเปิ้ลคอตเชื่อมมากกว่าช็อกโกแลตหรือคุกกี้อีก'

เธอพูดแบบนั้นและทำให้ฉันหัวเราะออกมา 'ชอบของแปลกจังเลย
นะ'

เธอคือใครกันนะ

ฉันแกะห่อแอปเปิ้ลคอตเชื่อมก่อนข้าวปั้นก้อนที่สองและเอามัน
ใส่เข้าปาก

เปรี้ยว

รสชาติแบบนี้...

นี่ก็ออกแล้ว

เมย์จิงนั่นเอง

*

เมื่อนานมาแล้ว...สมัยที่ยังเรียนอยู่ชั้นประถม ตอนนั้นฉันสนิทกับ
เมย์จิง

ตอนอยู่ชั้นประถมปีที่สาม สีซิมะ เมย์จิง ย้ายโรงเรียนมาอยู่
ห้องเดียวกับฉัน ถึงจะลืมหาเหตุไปแล้ว แต่ฉันก็สนิทกับเธอทันทีที่ใคร
พอขึ้นชั้นประถมปีที่สี่ ปีที่ห้า และปีที่หก พวกเราก็ออยู่ห้องเดียวกัน
มาตลอด อีกทั้งเพราะบ้านอยู่ในเมืองเดียวกันก็เลยได้ไปโรงเรียนและ
กลับบ้านพร้อมกัน หลังฉันกลับถึงบ้านแล้วก็จะออกไปเล่นที่บ้านของ
เมย์จิงต่อทันที

ครอบครัวของเมย์จิงไม่มีคุณพ่อ

'พ่อแม่ฉันหย่ากันนะ'

ตอนนั้นเมย์จิงเล่าออกมาเหมือนว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

'อืม'

ส่วนฉันทำได้แค่ตอบรับแบบกลางๆ เหมือนไม่ได้สนใจนัก

'ปะป๊าเป็นคนโมโหง่ายนะ พอทำอะไรที่ไม่ถูกใจแค่นิดเดียว
ทั้งหม่ำมา ทั้งฉันก็จะถูกตบตี'

อา...เรื่องใหญ่เลยนี่นา

'บางครั้งก็ถูกเตะด้วย'

อา...นี่มันเรื่องใหญ่เกินไปแล้ว

ถึงจะเริ่มรู้สึกหัววินิดก แต่ฉันก็ทำเพียงตอบกลับไปแบบกลางๆ
เท่านั้น

'หา...โห'

'เพราะฉันหม่ำมาก็เลยตัดสินใจว่าจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้อีกต่อไป ไม่ได้แล้ว แล้วก็หนีออกมาจากอพาร์ทเมนต์ที่เคยอยู่กลางดึก ออกมาทางหน้าบ้านแบบไม่ให้มีเสียง ปะป๊าที่อยู่จะได้ไม่ตื่นขึ้นมา ห้องฉันอยู่ที่ชั้นสิบ ตอนรอลิฟต์ขึ้นมารับก็ใจเต้นตึกตักเลยแหละ สัมภาระที่เอามาด้วยก็มีแค่กระเป๋าถือใบเดียว ในนั้นมีเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนในวันถัดไปเท่านั้นเอง แถมนเวลานั้นไม่มีรถไฟวิ่งแล้วก็เลยต้องเดินเลียบทางหลวงเอา แต่สุดท้ายก็มีแท็กซี่โผล่มาก็เลยโบกแท็กซี่หนีไปหลบอยู่ที่บ้านคุณยาย'

'โห'

'ตอนใกล้เกลี้ยเรื่องการหย่าร้าง หม่ำมาขอใบรับรองแพทย์ว่าตัวเองถูกตบตีจริงๆ มาไว้ด้วยก็เลยเจรจาเรื่องหย่าสำเร็จอย่างรวดเร็ว ปะป๊านะปฏิเสธจนถึงที่สุดเลยว่าจะไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูฉันให้ หม่ำมาก็เลยต้องผันตัวมาทำงานประจำนะ'

'แต่ว่าก็ยังมียี่ห้อของคุณยายอยู่ไม่ใช่เหรอ'

คุณยายของเมย์จึงเป็นเจ้าของร้านขนมปัง

'เพราะรายได้จากร้านขนมปังอย่างเดียวมันไม่พอต่อการใช้ชีวิตนะ' เมย์จึงทำสีหน้าสุขุม 'ถ้าฉันโตจนทำงานได้ไฉ่ ก็คงจะดี'

ถึงจะบอกว่าเป็นร้านขนมปัง แต่ก็ไม่ได้อบขนมปังที่ร้าน จะว่าอย่างไรดี...มันเป็นร้านที่เอาขนมปังมาแปรรูปขาย หั่นขนมปังปอนด์เป็นแผ่นบางๆ ทำเป็นแซนด์วิชใส่แฮม สลัดมันฝรั่ง ไข่ต้มบดผสมกับมายองเนส หรือไม่กี่ทำเป็นคอปเปะปัง* ได้แย้มสตรอเบอร์รี่บ้าง ไลน์ยถั่วบ้าง เห็นว่าเป็นร้านยอดนิยมของละแวกนั้น เพราะค่อนข้างเหมาะเป็นมือเที่ยง

* คอปเปะปัง ขนมปังก้อนเรียวยาวลักษณะคล้ายขนมปังฮอตดอก มักจะนำมาผ่าตรงกลางแล้วใส่ไส้ต่างๆ ลงไป

หรือของว่าง ทุกครั้งที่ไปเล่นที่บ้านเมย์จก็จะได้ขนมปังแยม ไม่ก็ขนมปังเนยถั่วมาเป็นของกินเล่นเสมอ สำหรับฉันแล้วบ้านของเมย์จเลยเป็นครอบครัวที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจมาก แต่ดูเหมือนว่าร้านจะไม่ได้มีรายได้ดีขนาดนั้น

'หนึ่งชิ้นหนึ่งร้อยห้าสิบเยน เติมที่ก็สองร้อยเยน ถึงจะบอกว่าขายดี แต่ก็รู้อยู่แล้วว่าขายได้เท่าไร กำไรน้อยนะ'

เมย์จตัวสูงเพรียว ผมนุ่มสลวยตัดสั้นอยู่เสมอ มีคิวตรงและหางตาเรียวแหลม เธอดูเหมือนผู้ใหญ่กว่าฉันมากโข

'ตอนนี้หม่ามามีแผนแล้ว แต่ก็บอกว่าจะไม่มีวันแต่งงานอีกเป็นครั้งที่สอง'

'อ้อ'

'หม่าม้าบอกว่าปะป๊าก่อนจะแต่งงานก็เป็นผู้ชายอ่อนโยน ไม่เคยตบตี แต่พอแต่งงานมีลูกแล้ว...หรือก็คือพอฉันเกิดมาก็เปลี่ยนไป อะอะก็ดูดำ ชอบขว้างปาข้าวของ ทั้งเงื้อมมือใส่ ทั้งเตะ ฉันรู้จักแต่ปะป๊าที่เป็นแบบนั้นเลยเชื่อไม่ลงเลยว่าเคยมีสมัยที่ปะป๊าเป็นคนอ่อนโยนด้วย'

'ทำไมถึงเปลี่ยนไปขนาดนั้นล่ะ'

'ไม่รู้เหมือนกัน แต่หม่าม้าบอกว่าปะป๊าอาจจะเป็นคนแบบที่ไม่ควรไปเป็นครอบครัวด้วย'

'หมายความว่ายังไง'

'หมายความว่าอยู่ในความสัมพันธ์ที่ต่างคนต่างเป็นคนนอกจะดีกว่านะ'

ฉันสับสน 'ไม่เข้าใจเลย'

'แต่ฉันพอจะเข้าใจนิดหน่อยนะ เพราะพอเป็นครอบครัวแล้วจะไม่มีความเกรงใจกันไงล่ะ'

'ไม่มีความเกรงใจกันก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอ จะได้ไม่ต้องคิดอะไรมาก

เวลาอยู่ด้วยกัน'

'นั่นแหละ' แววดาของเมย์จึงเป็นประกายเฉียบคม 'เรื่องนั้นเลย ต่อให้เป็นครอบครัวเดียวกันก็ควรเกรงใจซึ่งกันและกันนะ ถ้าทุกคนพูดสิ่งที่คิดออกมาทั้งหมดก็จะทะเลาะกันนะสิ'

'ก็ใช้อยู่หรอก'

ครอบครัวของฉันเองก็มีกรณีแบบนี้ให้เห็นตลอดเลย

'พอทะเลาะกัน คนที่แข็งแกร่งกว่าก็จะชนะใช่ไหมล่ะ แล้วคนที่แข็งแกร่งก็จะไม่อดทนกับเรื่องที่ไม่ชอบใจ พวกเขาจะทำหรือพูดแค่เท่าที่ตัวเองต้องการเท่านั้นแล้วก็จะกลายเป็นเหมือนปะป๊าของฉันใช่ไหมล่ะ'

ฉันทำได้เพียงยอมรับเท่านั้น 'อาจจะใช่'

ถึงจะเป็นครอบครัวที่ค่อนข้างมีเรื่องราวมากมาย แต่เมย์ก็ยังดูเป็นคนสบายๆ เธอพูดถึงปัญหาของพวกผู้ใหญ่และผลลัพธ์ที่ส่งมาถึงตัวเองได้อย่างไม่ลังเล

เมย์จึงเป็นผู้ใหญ่จังเลยนะ

ฉันคิดแบบนี้และรู้สึกนับถืออีกฝ่ายอยู่เสมอ เพราะถ้าฉันตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกันแล้วละก็...คงจะยุ่งเหยิงและปั่นป่วนมากกว่านี้แน่

ฉันอาจจะได้แต่คิดว่าจะยกโทษให้ปะป๊าไม่ได้ ส่วนหม่าม๊าที่แต่งงานกับปะป๊าที่เป็นแบบนี้ก็ผิดเหมือนกัน คงได้แต่โกรธและกลุ้มใจวนไปเรื่อยๆ ไม่สามารถพาตัวเองออกจากความคิดในแง่ลบได้ คงจะใจเย็นแบบเมย์จังไม่ได้แน่นอน

'เพราะอย่างนั้นที่บ้านฉันก็เลยมีกฎล่ะ ว่าห้ามพูดเรื่องที่อยากพูดมากจนเกินไป'

'ทำได้เหรอ'

'ยังทำไม่ได้' เมย์จึงตอบในทันที 'คุณยายกับหม่าม๊าเนะ ยังเอาแต่'

glow 'คัสตาร์ด' ร้านข้าวกล่องอุ่นๆ หอมกรุ่นไปด้วยความหวัง

ผู้เขียน คาโต เก็น
ผู้แปล ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์
ออกแบบปก อีโต อุตสึกิ
ออกแบบฟอนต์ Phantira Denphatcharangkul

จำนวน 192 หน้า
ราคา 265 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-76-4

CUSTARD

Copyright © 2021 Gen Kato

Originally published in Japan in 2021 by Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd.

Thai translation rights arranged with Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency,
Bangkok

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow
(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์
แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4899
glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เรื่องที่ติดค้างในใจคุณคืออะไร...

ตรงบริเวณเชิงเนินแห่งหนึ่งในเมืองมีร้านเล็กๆ ชื่อว่า 'คัสตาร์ด'
ที่ทำให้ผู้ที่เดินผ่านต้องมองด้วยความแปลกใจ เพราะมันดูเหมือนร้านเค้กน่ารักๆ
ต่างกับตรงที่ในตู้กระจกหน้าร้านกลับเต็มไปด้วยข้าวกล่องและข้าวปั้นวางเรียงราย

แต่มันไม่ใช่สิ่งที่น่าแปลกใจที่สุด...

เพราะความพิเศษของร้านนี้คือเมื่อคุณสะสมแต้มจากการซื้อข้าวจนครบแล้ว
หญิงสาวเจ้าของร้านจะมอบ 'ของสมนาคุณ'
ที่เธอคัดสรรมาอย่างดีให้กับคุณโดยเฉพาะ
มันเป็นสิ่งของที่จะช่วยปลดปล่อยหัวใจและลบเลือนเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจ
ซึ่งเรารู้ดีว่าไม่ว่าคุณหรือใครๆ ต่างก็มีด้วยกันทั้งนั้น

พบกับ 5 เรื่องสั้นเปี่ยมด้วยปาฏิหาริย์อันแสนอบอุ่นที่จะช่วยปลดปล่อย
และมอบความกล้าให้กับคุณ ผู้กำลังหลงทางบนเส้นทางชีวิตให้ก้าวต่อไปได้

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-8329-76-4

9 786168 329764

ราคา 265 บาท